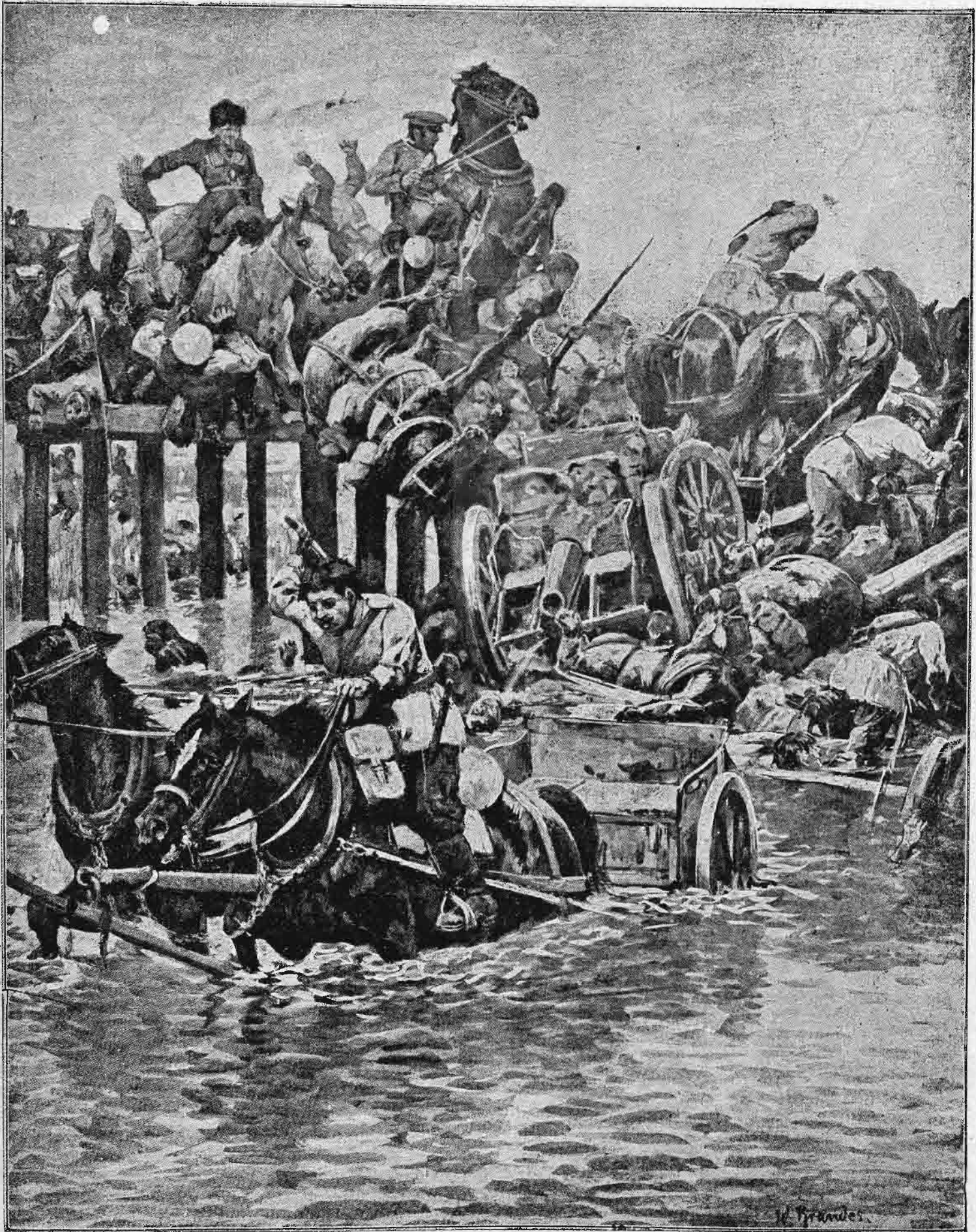

'Απ' Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ὑποχώρησις τῶν Ρώσων ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Πρωσίᾳ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Εἰς προηγουμένην ὁμιλίαν ἔσχον ὡς θέμα τὸ καθήκον καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέοντα διὰ τὸν βίον ἀγαθὰ. Σήμερον ἄς μοι ἐπιτραπῆ, ὅπως στρέψω τὸν λόγον πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος. Αὕτη δὲν εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια, οὔτε διὰ τὰ ἴδια περιστατικά, οὔτε ὑπὸ τῶν ἰδίων προσώπων. Οὐχὶ σπανίως ἀπέ- ναντι ἐνὸς περιστατικοῦ, μιᾶς ἀνάγκης, βλέ- πομεν τὰς διαφορωτέρας καὶ ποικιλωτέρας ἀντιλήψεις νὰ συγκρούωνται, καὶ αἱ κρίσεις ἀλληλεχθραὶ νὰ διασταυροῦνται πρὸς ἀλλή- λας. Καὶ βλέπομεν τότε τὴν παγερωτέραν ἀπάθειαν νὰ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν θερμωτέραν ζωηρότητα καὶ τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν πρὸς τὴν συγερωτέραν νάρκην καὶ πώρωσιν.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὅτι ἔχει τις νὰ ἐξαγάγῃ, εἶναι, ὅτι ἡ ἀντίληψις πάντως εἶναι διάφορος, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑγιῆς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παθολογική. Ὁ ἥλιος ἔχει φῶς λευκὸν καὶ δὲν ἀλλάσσει σύ- στασιν τὸ χρῶμά του, διότι ὁ μὲν τὸν ἀτενί- ζει διὰ πρασίνων, ὁ δὲ διὰ μελανῶν, ὁ τρίτος διὰ κιτρίνων ὑάλων. Αἱ ὕλοι αὐταὶ εἶναι αἱ διαφοροὶ ἀντιλήψεις τοῦ καθήκοντος.

Ἀπαιτεῖται διαπαιδαγωγῆσις τῆς ἀντιλή- ψεως, ἀπαιτεῖται ὅπως τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ κατορθώσῃ νὰ ἐξαρθῆ ὑπεράνω ὄλων ἐκεί- νων τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν περιστάσεων, αἵτινες, στρεβλόνοσαι τὴν εὐθυκρισίαν, παρα- ζαλίζουσιν αὐτὴν καὶ στρεβλοῦσι τὰς τάσεις ἐκάστου. Ἀπαιτεῖται προπαιδεῖα ἐνδελεχής, ἥτις ν' ἀρχίσῃ ἐκ παίδων καὶ νὰ παραταθῆ εἰς τὸν βίον. Πρέπει νὰ συνειθίσωμεν τὸν μικρὸν ἀκόμη ἄνθρωπον ν' ἀντικρύξῃ εὐθαρσῶς τὸ καθήκον του, πρέπει νὰ τὸν ἐξοικειώσωμεν εἰς τὴν σιβαρὰν αὐτοῦ ἀντίληψιν καὶ νὰ τὸν ἐμβολιάσωμεν μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ νὰ ζητή- τις ν' ἀποφύγῃ ἐν καθήκον, δὲν εἶναι πάν- τοτε εὐχερέστερον τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ.

Ἡ ἀνθρωπίνη, ἄλλως τε, στρεψοδικία οὐδέποτε ἀναδεικνύεται ὑπάτης τελειότητος, ἢ ὅταν πρόκηται νὰ δικαιολογήσῃ κάποιαν παράδοξιν καθήκοντος, κάποιαν ἀμέλειαν ἢ ἀθέτησιν τινα. Προβάλλεται ἐν καθήκον. Τὰ πάντα ὁμολογοῦσι τὸ δίκαιον αὐτοῦ ἐν τού- τοις ἢ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ εὖρη πατήματα, μονοπάτια, διὰ νὰ τὸ παρακάμψῃ, καὶ ἀπολογεῖται εἰς ἑαυτὴν εὐγλωττώτατα, ἐφευρίσκει σατανικά ὄντως ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ πείσῃ—ἑαυτὴν μόνον—ὅτι δὲν παρέδῃ τι, ὅτι αἱ συνθήκαι, αἱ περιστάσεις, τὰ πάντα ἐπέβαλλον νὰ δράσῃ τοιοῦτοτρόπως καὶ ὄχι ἄλλως. Ἀλλά, παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἡσυχάζει. Κάτι τοῦ λέγει, ὅτι πρέπει νὰ ἐφεύρῃ καὶ ἄλλας δικαιολογίας, διότι αὐταὶ δὲν ἀρκοῦν... Ἐξ ὄλων αὐτῶν ὁ παρατηρητῆς ἐννοεῖ, ὅτι ἡ ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος, παρὰ πάντα, βαθύτατα ἐρριζωμένη, δὲν ἠττάται εὐκόλως, ἢ, ἂν σιγήσῃ ποτέ, δὲν ἀποκλείονται ὅμως αἰφνιδιασμοὶ ἐπίφοβοι διὰ τὸν παραδάτην, διὰ τὸν σοφιστικῶς ὑποκλέπτοντα τὸ καθή- κον. Ὁ δὲ ἀγὼν εἶναι ὀδυνηρὸς.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι καὶ ἀνωτέρω διετύ- πωσα: Εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος συντελεῖ ἡ ἀγωγή καὶ ἡ προπαιδεῖα. Ἄς συνειθίσωμεν τοὺς παῖδας, τὴν νεολαίαν μας εἰς τὴν σιβαρὰν ἀντίληψιν τῶν καθήκον- τῶν των, διότι δὲν ὑπάρχει χειρότερα κακία ἐκείνης, ἢ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ πρόσωπα ἀπακτώντα ἑαυτὰ καὶ ἄλληλα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

Ἐδέχθην τὸ παράπονον ἐνὸς φίλου. Τὸ μεταβι- βοζῶ σχεδὸν ὅπως τὸ ἤκουσα:

Μοῦ εἶπεν ὁ γιατρός μου:

— Κάμε ἓνα ταξιδάκι, θὰ σ' ὠφελήσῃ Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος, ἡ ἀλλαγὴ τῶν παραστάσεων, ἡ ἀπο- μάκρυνσις ἀπὸ τὴν καθημερινὴν σημερινὴν σου ζωὴν, θὰ σοῦ τονώσῃ τὸν ὄργανισμόν καὶ θὰ σὲ δώσῃ περισσοτέρας δυνάμεις.

Καὶ οἱ φίλοι συνεπλήρωνον:

— Β βαία, πρέπει νὰ ταξιδεύσῃς. Εἰς τὸ ταξίδι σου, μέσα εἰς τὰ βιπόρια, εἰς τοὺς σιδηροδρό- μους, θὰ λησμονήσῃς τὰς συνθήκας τῆς σημερι- νῆς ζωῆς, θὰ στραφῆ ἡ προσοχὴ σου ἀλλοῦ, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ξεκουρασθῆ τὸ πνεῦμά σου καὶ θὰ ἐπουλωθῆ, ἂν ἔχῃς, καμμιά πληγὴ ἢ ἀμυχή εἰς τὴν καρδιά.

Αἱ συμβουλαὶ αὐταὶ μὲ ἤρσαν καὶ τὰς ἡκολού- θησα. Ἐπῆρα μιὰ καινούργια φορεσιά, νέα ἐσώρ- ρουχα, ὅπως διόλου ἄλλους λαιμοδέτας, καὶ μέσα σὲ μιαν νέαν βαλίτσαν τὰ ἐτοίμηθησα. Ἐπειτα ἐπῆρα τὸ πρῶτο βαπόρι, ποῦ ἐφενγεν ἀπὸ τὴν προ- κυμαίαν τοῦ Γαλατῆ, καὶ ἐρρίφθην εἰς μιὰ του καμπίνα.

Ἦμουν πλέον ἄλλος ἄνθρωπος. Καὶ ἂν ἔλαβα ὅλας τὰς προφυλάξεις αὐτάς, τὸ ἔκομα, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ λησμονήσω τὸν ἐαυτόν μου. Ἦθελα τίποτε νὰ μὴ μοῦ ἐνθυμιζῆ διὰ κάμποσον καιρὸν ὅτι ἤμην ἢ ὅτι θὰ εἶμαι. Ἦθελα, ὅταν θὰ πη- γαίω ἐμπρὸς εἰς τὸν σιγοτρέμοντα καθρέπτην τοῦ ἀτμοπλοίου, νὰ μὴ δένω τὴν ἴδια γραβάτα, ποῦ ἔδενον εἰς τὸ Σταυροδρόμι, καὶ μαζί μὲ τὸ χρῶμά της νὰ ἐρχομαι εἰς τὸν νῦν αἱ παραστάσεις τῆς ζωῆς ἐκείνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ζητῶ ν' ἀποξενωθῶ.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἀτεσπίσθη ἀπὸ τὴν προκυ- μαίαν. Τί χαρὰ! Τώρα ἡ θάλασσα μὲ μιαν αἰω- νίως πλατυμένην λωρίδα μᾶς ἀπεμόνωσεν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. Τὸ ἀτμόπλοιο δὲν ἔχει καὶ ἀσύρματον, ὥστε νὰ μᾶς κατευθύνουν οἱ φίλοι καὶ αἱ ὑποθέσεις δι' αὐτοῦ, μιὰ δὲ ματιὰ εἰς τὸ σαλόνι καὶ εἰς τὴν γέφυραν, μ' εἴπαισεν, ὅτι οὐδεὶς γνω- στὸς εὐρίσκειτο εἰς τὴν πλωτὴν ἐκείνην πόλιν. Τὰ πάντα ἐφαίνοντο, ὅτι συντελοῦν εἰς τὸν σκοπὸν μου: ἔτριψα ἀπὸ εὐχαρίστησιν τὰ χέρια καὶ ἐκά- θησα εἰς μιαν γωνίαν.

Ἄλλ' εἶχα ἀπατηθῆ ἢ ἐῖδρα ἐνεφώλευσ μέσα εἰς τὸ κῆτος ἐκεῖνο καὶ εἶχε τὴν ὑπόστασιν ἀλη- θινῆς Λαρυγγίτιδος ἢ Ἰνφλουένζας μὲ ἀπειραριθμούς κεφα- λᾶς. Τὴν συνήνησα εὐθὺς ἀμέσως.

Σοῦ εἶπα, ὅτι εἶχα καθίσει εἰς μιαν γωνίαν ἐνὸς καναπέ καὶ μὲ τὸ βλέμμα εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐρρέμ- βυζον. Εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν ἦλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς ἄλλος ἐπιβάτης δὲν θ' ἀντελαμβάνομην κἂν τὴν ὑπαρξίν του, ἂν πρῶτος αὐτὸς δὲν μοῦ ὠμι- λοῦσεν.

— Εἰσθε καὶ σεῖς διὰ τὴν Μασσαλίαν; κύριε.

Ἐκίνησα τὸ κεφάλι μου, ποῦ ἐσήμαινεν ἓνα ἀκα- θόριστον ναι καὶ ὄχι, καὶ δὲν ἀπήνησα. Ἄλλ' ὁ κύριος ἐκεῖνος δὲν ἐπτοήθη ἀπὸ τὴν στάσιν μου καὶ ἐξηκολούθησε:

— Ζεῦστε, ὅς παρωμοίασα μὲ κάποιον φίλον μου ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν· ἄλλ' ἐκεῖνος ἔχει ἐργο- στάσιον οἰνοπνευματῶν, ἐνῶ σεῖς φαίνεσθε δερμα- τέμπορος. Καλὰ δὲν ἐμάντευσα;

Τρεῖς λύσεις μοῦ προεβάλλοντο: ἢ νὰ βρῶ τὸν ἀδιάκριτον ἐκεῖνον, ἢ νὰ τοῦ εἰπῶ ἓνα ψεῦμα, ἢ νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἄν τὸν ὕβριζα, θὰ ἀνεμινύετο ἢ ἀστυνομία τοῦ πλοίου καὶ θὰ ἐπαναστατοῦσεν ἢ καρδιά μου καὶ τὰ νεῦρά μου, τὰ ὅποια μὲ τὸ ταξίδι αὐτὸ προσπα- θοῦσα νὰ θεραπεύσω· ἂν τοῦ εἴλεγα ἓνα τυχαῖον ψεῦμα, ἐπρεπε νὰ κουράσω τὸ πνεῦμά μου, ὑπο- χρεωμένος νὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ τί ἀκριβῶς εἶπα καὶ νὰ πιζῶ τὸν ῥόλον ἠθοποιοῦ. Εὐρέθην εἰς τὴν ἀδυναμίαν νὰ τοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶμαι δημοσιογράφος, τοῦ ἀπήνησα.

— Ἄ! δὲν ἠπατήθη καὶ πολὺ. Σεῖς ἐμπορεῦ- σθε τὸ τυπωμένο χαρτί· ἄλλοτε τάχα οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς δὲν κατέφευγον ἀπὸ τὸ χαρτιοῦ εἰς τὰ κατεργασμένα δέρματα;

Ἐρρίγησα ἀπὸ τὸν μαλλιοτραβηγμένον αὐτὸν συλλογισμόν, ὁ ὅποιος ἐχρησίμευσε διὰ νὰ δικαιο-

λογήσῃ ἓνα ἐγωῖσμόν, καὶ εἶχα ὄλην τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσω. Δὲν ἐσιώπησεν ὅμως ἐκεῖνος.

— Ἀλήθεια, en attendant, πῶς πηγαίνουν στὴν Πόλιν ἢ δουλειές σας; δὲν ἀμφιβάλω περίφημα! Λίγο χαρτί, μιὰ ἐξοδα, πολὺ κυκλοφορία καὶ πολλοὶ παράδες. Ἄ! ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος καίεται, σεῖς μονάχα οἱ δημοσιογράφοι καλοπερνάτε.

Ἐπανεστάτησα ὀλόκληρος, ὄλη ἡ ζωὴ μου ἐπέ- ρασε σκυθρωπὴ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἡ ἀγω- νία τῶν ἡμερῶν, αἱ ἀγρυπνίαι τῆς κοπώσεως, αἱ δυσπραγίαι, τὰ βασάνα, ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀκριβῶς μὲ τὸ ταξίδι αὐτὸ ἐζήτησα νὰ ξεχάσω, ἐπρόβαλλον ὡς ἐφιάλται μαζί μου καὶ αὐτὰ ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀδιακρίτου. Τὸν ἀφήκα, προσποιηθεὶς κάποιαν ἀνάγκην, καὶ ἀπεμικρύνθη. Ἐπῆγα κάτω εἰς τὰ ὑπόστεγα, ἐχώθηκα εἰς τὴν τρίτην θέσιν, ἐπέρασα μερικὰ λεπτὰ εἰς τὰς ἀνθρακαποθήκας καὶ παρηκολούθησα ἄφωνος τὴν ἐργασίαν τῶν θερμιστῶν, ἀλλὰ ὁ κῶδων τοῦ γεύματος μᾶς ἐκά- λει εἰς τὸ τραπέζι. Ἐπῆγα τελευταῖος καὶ μὲ ἀνα- κούφισιν μου εἶδα, ὅτι ἡ θέσις μου δὲν ἦτο πλησιον τοῦ ἀδιακρίτου ἀγνώστου. Εἶχα ὡς μόνον γειτονα εἰς τὰ δεξιὰ μου ἓνα προγαστορά. Ἐρω- γαν ἐκεῖνος λαιμαργῶς. Ἐγὼ, ἀπὸ κάπνικαν συνή-θειαν, ποῦ ἀπέκτησα εἰς τὴν ζωὴν, δὲν ἐξεκένονα διπλὰ πιάτα. Ὁ προγαστορ παρεξενεύθη

— Φαίνεται, ὅτι εἰσθε ὑπὸ διαίταν, κύριε, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τρώτε ἐλεύθερα.

— Ὅχι, τοῦ ἀπήνησα ξηρά.

— Καὶ δὲν ἀμφιβάλω, πηγαίνετε νὰ περιθά- λψετε τὴν ὑγίαν σας· εἰσθε καταβεβλημένος. Σὰς εἶπαν νὰ πάτε στὸ Λουτράκι, στὴν Αἰδηψόν, ἢ στὰ Μέθανα;

Χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφαντάσθη, ὅτι εἶμαι ὑπὸ διαίταν, διεπίστωσεν, ὅτι εἶμαι καταβεβλημένος, καὶ μὲ στέλλει εἰς τὰ λουτρά. Ἐρρίψα μιὰ ματιὰ εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ σαλονιοῦ, διὰ νὰ ἰδῶ τὸ χρῶμά μου δὲν ὑπῆρξα ποτὲ ροδοπάρειος, ἀλλὰ καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤμην περισσότερο κίτρινος ἀφ' ὅτι ἤμουν ἄλλοτε. Ἐν τούτοις ἐνόμισα, ὅτι ἤμην τεταρταῖος νεκρός.

Ἐτελείωσεν ἐπὶ τέλος τὸ βασανισμένον ἐκεῖνο γεῦμα, ὅτε μὲ πλησιάζει κάποιος ἄλλος ὄγκος. Ἦτο τετράγωνος ὄγκολίθος, ἐφοροῦσε φουστάνια, εἶχε μουστάκι εἰκοσαετοῦς νέου καὶ ἐκαλεῖτο «δεσποινίς».

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ, ἂν γράψετε εἰς τὸ λεύκωμά μου μιαν γνώμην σας· ζεῦστε, θὰ μοῦ εἶναι ὠραία ἀνάμνησις τοῦ ταξιδιοῦ μας αὐτοῦ.

Ἐπῆρα τὴν πένναν καὶ ἔγραψα κάτω ἀπὸ ἓν δεκαπεντασύλλαβον ποίημα, ἀφιερωμένον εἰς τὰ γλυκὰ της χεῖλη, δύο μόνον, οὐτὰς τὰς γραμμάς:

«Ἄν θέλῃς νὰ κάμῃς ταξιδιον ἀναψυχῆς, μὴ ἔμβῃ; εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἂν δὲν ἀγοράσῃς προη- γουμένως ὅλας τὰς θέσεις του· ἂν ἔχῃς ἔστω καὶ ἓνα ταξιδιώτην, τὸ βαπόρι μετεβλήθη εἰς ἀνακρι- τικὸν γραφεῖον».

Ὅταν εἶδεν αὐτὸ ποῦ ἔγραψα ἢ «δεσποινίς», μ' ἀγριοκύταξε καὶ ἐφυγεν. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔκομα κάτι παρόμοιον. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ποῦ ἐφθασε τὸ ἀτμόπλοιο, ἐπῆρα τὴν βαλίτσαν μου, ἐχάρισα τὸ ὑπόπλοιο τοῦ εἰσιτηρίου μου εἰς τὸν καμαρῶ- τον καὶ ἐφυγα. Μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιο τῆς Μαχουσεῖ ἐπέστρεψα. Τούλάχιστον εἶδῶ εἰς τὸ Πέραν, μ' ὅλα μας τὰ βασάνα, δὲν ἔχομεν τὰς ἀνα- κρίσεις τῶν ἀγνώστων. Ἐδῶ ὅλοι ζεῦρουν κάτι γιὰ μᾶς καὶ μάλιστα περισσότερα πολλάκις ἀπὸ ὅσα ἡμεῖς ζεῦρομεν διὰ τὸν ἑαυτόν μας...

Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ὁ φίλος. Τὰ γράφω ὑπ' εὐθύνην του καὶ τὰ ὑπογράφω, διὰ νὰ πιστοποιήσω τὴν ἀκρίβειαν τῆς πιστῆς ἀποδόσεως. Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Δὲν ψέγγμεν ἄνθρωπον χαρακτήρος ἀδυνάτου ἢ διὰ τὴν πρὸς ἄλλους ἀδυναμίαν του.

Γηράσκοντες, παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ ἐκδίησις εἶναι πάντοτε ἢ ἀσφαλεστέρα μορφή τῆς δικαιο-σύνης.

ΔΙΠΛΗ ΑΓΑΠΗ

Ηγαπήθησαν, όπως εμπορούν ν' αγαπηθούν δύο εύγενεις καρδίες, ηγαπήθησαν με τον έρωτα έκλεινον, τον οποίον ένυπειθήσαμεν να ρίπτωμεν μερικους αιώνας προς τα όπισω: μ' έρωτα περιπαθής, διαρκής, σταθερόν.

Εκείνος, νέος με ώρατα ιδανικά δια την ζωήν, άλλα καρδία μελαγχολική και εύαίσθητος, έκείνη μ' όλην την δυνατήν αίαν δούξαν εις την ψυχήν, ηγαπήθησαν, διότι ήνόησαν, ότι ό εις συνεπλήρου τον άλλον. Και επεδόθη εκείνος εις την βιοπάλην, εις την κατάκτησιν της ζωής, την οποίαν όνομάζουσι οι μόν χρυσούν δέρας, άλλοι δέ απλώς έπισούσιον, ενφ' έκείνη τον ένίσχυε με την γενναίότητα της ψυχής της. με το φαιδρόν πνεύμά της.

Εδέησε να χωρισθώσιν — ή ζωή είναι σκληρά — και τότε άκριβώς έξεδήλοναν τ' άμοιβαία των αισθήματα εις σειράς μακράς έπιστολών, αι όποια ήσαν παρηγορία και ένίσχυσις. Όταν ή καρδία πλημμυρίση υπό τον καταρράκτην πυκνών αισθημάτων, αισθάνεται την μεγαλειότεραν άνακούφισιν, όσάκις εμπορεί να τα έκδηλώνη. Τότε ή χειρ λαμβάνει τον χροστήρα ή την γραφίδα: πλήττει τας χορδάς ή τα πλήκτρα και τότε επί του χάρτου ή από της όθόνης λαμβάνει ζωήν το αισθημα, δημιουργείται έν άριστοτέχνημα και άποκαλύπτεται μία ψυχή.

Τοιαύται ήσαν αι έπιστολαί, τας όποιας άντήλασσαν ό Αλέξανδρος και ή Ειρήνη, και όπως κάθε άληθινά έρωτευμένος, ήγάπων τα γράμματα αυτά και ούδέποτε τ' άπεχωρίζοντο. Εις έν έσμάριον του γραφείου του ό μέν, εις μίαν κασετίαν ή νεάνις, τα ειχον έναποθέσει, και πολλάκις εις ώρας μονώσεως τα άπελάμβανον, έκ νέου άναγιγώσκοντες αυτά.

Τα έτη έπερνούσαν χωρίς ν' άλλοιόσωσιν τον έρωτα αυτόν. Αλλά ή ζωή, ή όποια διευθύνει παρα τας διαθέσεις της καρδίας, επέβαλε και έδω την άσυχικήν της θέλησιν. Τόν Αλέξανδρον ήγάπησε μία άλλη κόρη, ή όποια, έκτός του έρωτός της, του προσέφερε και την πατρικήν της κληρονομίαν, μίαν πολύ σεβαστήν προίκα. Ο Αλέξανδρος, ό παλαιών πάντοτε προς την ζωήν, δέν ένγνώριζεν άν έπορευε να κάμη τον γάμον αυτόν, εις τον όποιον έβλεπε την ύλικήν του άποκατάστασιν. Οι συγγενείς του του τον επέβαλλον, οι φίλοι τον προέτρειπον. Αλλά ή Ειρήνη;

Έγραψε προς αυτήν μίαν έπιστολήν, της έξήγησε τα πάντα και έξήτησε την γνώμη της. Η Ειρήνη, όταν έλαβε το γράμμα έκείνο, με το όποιο της έξεδηλόνητο μίαν άκόμη φοράν ό προς αυτήν έρωσ του Αλέξανδρου, άλλα και μία άνάγκη, ήσθάνθη τι της επέβαλλεν ό έρωσ της να κάμη.

Εκάθησεν εις το γραφείον της και έγραψε μίαν περιπαθής έπιστολήν προς τον Αλέξανδρον, εις την οποίαν με πολλὰς εύχάς του συνίστα και έκείνη να νυμφευθή την πλουσίαν έκείνην κόρην. Όταν έτελειωσε το γράμμα έκείνο, όταν έκλεισε πλέον τον φακέλλον, τότε ήσθάνθη, ότι ειχεν ύπογραψει την καταδίκην της, άλλ' ό έγωσμός της δέν ήτο τάσον μέγας, ώστε να θυσιάση χάριν αυτού έκείνου, τον όποιο ήγάπησεν. Έρρίφθη εις την κλίνην της και ήρχισε να κλαίη πικρά...

Οι γάμοι του Αλέξανδρου και της Εύρυδικής έτελέσθησαν μεγαλοπρεπώς. Η κοινωνική θέσις της νύμφης, ή περιουσία της, συνεκέντρωσε γύρω εις το ζεύγος των νεονύμφων τους προθυμότερους φίλους: ή Ειρήνη μόνον έλειπε. Δέν ειχε το θάρρος να παραστή εις την τελετήν αυτήν, εις την οποίαν όνειρευθή τον έαυτον της. Αλλά δέν ειχε και την κακίαν να μεμψιμοιρήση. Γονατισμένη πρό της είκόνας της Παναγίας, προσήυχετο υπέρ της εύτυχίας του Αλέξανδρου της.

Εκτοτε δέν έβλέποντο. Η Ειρήνη όπέφευγε τον Αλέξανδρον και προσεπάθει να μη τον συναντή διέκοψε και τα γράμματά της. Έγνώριζεν, ότι ή εύτυχία μίανς οικογενείας στηρίζεται πρό πάντων επί της συζυγικής γαλήνης. Και την γαλήνην αυτήν δέν ήθελε να ταρώξη.

Η σύζυγος του Αλέξανδρου, μία πολύ εύγενής καρδία, περιέβαλλε τον άνδρα της με πολύν έρωτα και μεγάλην άφοσίωσιν. Ο Αλέξανδρος δέν έμενεν άσυγκίνητος πρό των αισθημάτων έκείνων. Ητο πάντοτε δια την γυναίκα του γλυκύς, τρυφερός, εύγενέστατος. Ησθάνετο δι' αυτήν μεγάλην συμπάθειαν και βαθυτάτην ένγνωμοσύνην.

Αυτά μόνον ήδύνατο να διαθέση ή καρδία του Αλέξανδρου. Το άντελαμβάνετο αυτό και ή Εύρυδική, ένόει με την γυναικείαν καρδίαν της, ότι

έλειπεν από το αισθημα αυτό του Αλεξάνδρου ό έρωσ, το πάθος — ό,τι δηλ. τρέρει την γυναίκα — άλλ' ό νέος ήτο τ'σον λεπτός προς αυτήν, τόσο άφοσιωμένος, τόσο εύγενής. Ωςτε ούδέ την έλαχίστην άφορμήν παραπόνου έδιδεν εις την Εύρυδικήν. Ο χαρακτήρ του μόνον άπέβη περισσότερο μελαγχολικός και πολλάκις έκλείετο μόνος εις το δωμάτιόν του. Έπροφαιύετο έργισίαν. Αλλά αν κα' έν άδιάκριτον μάτι τον παρεμόνευε, θα τον έβλεπε ν' άνοίγη το γραφείον του, να έξάγη δέμα έπιστολών, και να τας άναγιγώσκη μίαν προς μίαν προσεκτικά...

Μερικά έτη ήρέμου συζυγικής ζωής έπέρασαν: ούδέν νέφος έσκίασε τον αίθριον ούρανόν των δύο συζύγων, άλλ' ή κλονισθείσα ύγεία του Αλεξάνδρου έρριψε την θλίψιν εις το σπίτι έκείνο. Η Εύρυδική έδιπλασίασε την άγάπην της, την άφοσίωσιν της, την λατρείαν της. Όλη ή έπιστήμη έκλήθη να σώση τον άνδρα της, άλλα δέν το κάτάρθωσε και ένα δέλι ό Αλέξανδρος έμενεν άπνους εις τας άγκάλας της συζύγου του...

Ημέραι πένθους. Όπόσον εισθε μαύραι και σκυθρωπαί! Η Εύρυδική διέρχεται τας ήμέρας αυτές. Κλεισμένη εις το μαυροφορεμένον σπίτι της ζή με τας άναμνήσεις του άνδρός της και δέν έξέρχεται, παρά δια να τον έπισκεφθή εις τον τάφον του.

Μίαν ήμέραν, κατά τινα έπισκεψίν της εις το νεκροταφείον, ένόμισεν, ότι ειδεν από μακράν μίαν μαυροφορεμένην σκιάν γυναικός να μένη γονατισμένη παρά τον τάφον του Αλεξάνδρου. Έπλησίασε προσεκτικά. Δέν ήτατήθη. Μία νεάνις έκλαιεν επί του τάφου. Εύθύς ως την ειδεν έκείνη, έσηκώθη.

— Συγγνώμη, κυρία, έπιθύρουν ή νέα και ώλισθήσεν όπισω από τους θάμνους του νεκροταφείου.

Η Εύρυδική έξεπλάγη.

— Πίνα είναι λοιπόν ή άγνωστος αυτή, ή όποια κλαίει τον θάνατον του Αλεξάνδρου; είναι συγγενής του; είναι...

— Ηρώτησε τον φύλακα του νεκροταφείου.

— Δέν γνωρίζω πώς όνομάζεται: έρχεται μόνον συχνά και νομίζω έπισκέπτεται τον τάφον του μακαρίτου συζύγου σας...

Μετά τινος ήμέρας ή Εύρυδική, χωρίς να λησμονήτη την άπροσδόκητον αυτήν συνάντησιν, έξήτησε τα χειρόγραφα του Αλεξάνδρου. Έπρεπε να κανονισθούν μερικοί λοναριασμοί και να έξεβλεγθούν μερικά έγγραφα. Όλα τα έσμάρια του γραφείου άνοικτά άπέδιδον το φορτίον. Εις έν άπ' αυτά, το μικρότερον, ή Εύρυδική εύρεν όγκώδη δέσμη έπιστολών, δεμένη με μίαν μεταξωτήν ταινίαν. Αι έπιστολαί αύται δέν ώμοιάζον προς έπιστολάς έμπορικής: ό χαρακτήρ των ήτο γυναικείος και άνέδιδον κάποιον δραμα.

Η Εύρυδική ήνοιξε την δέσμην έκείνην. Ησαν αι προς τον Αλέξανδρον έπιστολαί της Ειρήνης. Η χήρα τας άνέγνωσε μίαν προς μίαν, από της πρώτης, δειλής, συνεσταλμένης, μέχρι και της μάλλον σφοδράς και περιπαθούς. Έφθασεν εις την τελευταίαν. Ω! αυτή την ένδιέφερε περισσότερο. Ανέγραψε και το όνομά της. Και ειδε μέσα εις τας γραμμάς έκείνας το μεγαλειον ψυχής εύγενοϋς, ψυχής, ή όποια ένγνώρισε να θυσιάση τον έρωτα χάριν του έρωτος.

Όλαι αι έπιστολαί έφερον μίαν ύπογραφήν: Ειρήνη Σ.

— Μήπως άλλά γε, έσκέφθη ή Εύρυδική, ή κόρη του νεκροταφείου και ή Ειρήνη αυτή είναι έν και το αυτό πρόσωπον;

Αι έρευναι, τας όποιας έκαμε, την έβεβαίωσαν.

Η Εύρυδική έξήτησε να γνωρίση την κόρην έκείνην: την έκάλασε μ' έν γράμμα της να την έπισκεφθή. Η Ειρήνη δέν ήρηθή και ύπήγε να συναντήση την χήριν έκείνου, τον όποιο τον ήγάπησεν. Η Εύρυδική την ύπεδέχθη άκριβώς εις το ιδιαιτερον γραφείον του Αλεξάνδρου. Εκεί αι δύο γυναίκες έκλεισθήσαν. Τι έλέχθη μεταξύ των; κανείς δέν το ήκουσεν. Οι ύπηρέται μόνον της Εύρυδικής ειδον την κυρίαν των να έξέρχεται με την Ειρήνην. Ησαν και αι δύο δακρυσμένοι. Υπήγον μαζί εις το νεκροταφείον και αι δύο μαζί έγονάτισαν επί του τάφου του Αλεξάνδρου...

Και αι δύο ειχον άγαπήσει τον Αλέξανδρον: τας ήδέλωσε το πένθος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Η πρό ήμερών άπολαυστική λιακάδα έφερεν έμε και τον φίλον μου συνομιλήτην έως στο Σισλή με άρκετά ώραιον περίπατον, ξεκουραστικόν των σκέψων της βιοπάλης. Δέν είναι άνάγκη να σά; είπω, ότι, καθείς με τας ιδέας του, συνεζητήσαμεν, όσον ήτο δυνατόν, δι' όλα τα ζητήματα της ήμέρας και περισσότερο δια το φλίγον, καθ' όλην την σημασίαν, ζήτημα του πανευρωπαϊκού πολέμου.

Σκεπτικιστής και διαρκώς άπαισιοδοξών ό συνομιλήτης μου, ήρχισεν ως έξής την συνομιλίαν:

— Φίλε μου, δέν με τρομάζει τόσο το άγριο μακελιό, το όποιον, άλληλαρπαχθέντες όλοι οι σοφοί και πολιτισμένοι λαοί της Εύρώπης έστησαν μεταξύ των, όσον τρομάζω, όταν φαντάζωμαι τας μαύρας και άπαισίας συνεπειάς, τας όποις ίπι πολλά έτη θα άφήση κατόιν του ό μυσαρός αυτός άλληλοφαγώμος.

— Έχεις δίκιον: είναι φοβική, άπελπισία.

— Φαντάσου πόσοι μεταγειέστεροι θα καταρώνται τους σημερινούς άλληλοτρογμένους πανευρωπαϊούς, όταν, με την σφραγίδα της δυστυχίας και της καταστροφής, ως συντόγματα μαύρης συμφοράς, θα φέρωνται, όπου θα τα σπρώχνη ή προγονική των άσκησία και σκληρότης.

— Τι έννοεις δηλαδή;

— Τι άλλο, παρά τα δυστυχιόμενα έκείνα πλάσματα, τας χήρας και τα όρφανά, των όποιων οι μόνον προστάται έπεσαν υπό τας όβίδας ή την λόγην του σημερινού πολέμου; Πόσα έξ αυτών θα καταστρέψη το άλκοόλ, ή άτιμία, και όσα άλλα εια άπροστάτετο πλάσμα είναι δυνατόν να γνωρίση μέσα εις την δίνην του σημερινού πολυταράχου και σκανδαλώδους βίου; Τι έπταισαν τα ταλαίπωρα αυτά όντα, όταν αύριον, ως άπάχηδες, ως λωποδύται, ως κοκότηι ή άλλα κοινωνικά άποβράσματα, θελήση να τα επικρίνη ή να τα καταδιώξη και τα καταδικάση ή κοινωνία; Διατί του έστέρησαν τον προστάτην, το στήριγμά του;

Με τας σκέψεις αυτές έπιστρέφοντες, έφθάσαμεν έως εις τον κινηματογράφον «Σαντράλ» εις το Πέραν, όπου έπροβάλλετο ταινία με φρικιαστικὰς σκηνάς έκ του Γαλλογερμανικού πολέμου του 1870. Είναι μία θαυμάσια, πολύ συμβολική ύποθέσεως, ταινία, εις την όποιαν με τα ζωηρότερα χρώματα και όλοζώντανα έπεισόδια άναπαριστώνται οι άπαισιόδοξοι σκέψεις του φίλου μου. Μία οικογένεια, εύτυχής μέχρι των παραμονών του πολέμου, προσφέρει δύο υλους εις τον βωμόν της πατρίδος. Ο πατήρ της οικογενείας, κλαίων τον σκοτωμόν των παιδιών του, ζητεί παρηγορίαν εις το άλκοόλ. Η οικογένειά του παραμελείται, και δια τουτο, με τραγικώτατα έπεισόδια, έκείνος άποθνήσκει εις το φρενοκομείον, θυμά του άλκοολισμού, ή θυγάτηρ του έκπίπτει της τιμίας οικογενειακής ζωής, δια γα όποτελειώση αυτήν μέσα εις τους δρόμους, ή μήτηρ, έρείπιον καταντήσασα έκ των θλιβερών συγκινήσεων και των ραγδαίων συμφορών της, κεραυνόπληκτος άφίνει την τελευταίαν πνοήν εις την άγκόλην της έτέρας θυγατρός της, ή όποια, μείνασα έν τέλει όλόμονη εις τον κόσμο, άγνωστον τί άπογίνεται, διότι έδω σταματῆ ή έκτύλιξις των σπαρακτικών έπεισοδίων της ταινίας του κινηματογράφου.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, δια τον πόλεμον του 70, έχει γράψει όλόκληρον σύγγραμμα, το όποιον έπωνόμασε «Τό φοβερόν έτος». Πόσον όμως φοβερά πρέπει να όνομασθή ή εποχή μας και όποια άράγε φρίκης όνομασία θα είναι δυνατόν να χαρακτηρίη την πρωτοφανή αίματοχυσίαν, ή όποια, έκτός της: όλοεν πληθθυνομένης εκατόμβης των κορυφών του πνεύματος, θρυμματίζει και μεταβάλλει εις τέφρον και μεγαλουργήματα τέχνης, τα όποια έσεβάσθη παρέλευσις τόσοσιν αιώνων; Ίσως ή άγωία, ή όποια κατέχει την ψυχήν μας δια το πρωτοφανώς τραγικόν τ' ύ πράγματος, δέν έπιτρέπει να έξευρεθῆ ή πρέπουσα όνομασία. Ωρισμένως όμως, ό μέλλον κριτικός του σημερινού πανευρωπαϊκού μακελλιού, γνώστης των άγριοτήτων ανά του: αιώνας, θα γράψη την άπαισιότεραν και τερατωδεστέρα όλων τούτων, άρκει όλίγον άκόμη να έξακολουθήση το αίματηρόν δραμα του σημερινού φοβερωτάτου πολέμου.

Οι εν τῷ αὐστριακῷ στρατῷ Βόνιοι Μουσουλμάνοι.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ Α'

Ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐπίσημον ἐτελέσθη τὴν παρελθ. Κυριακὴν μνημόσων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Καρόλου τοῦ Α', ὁργανωθὲν ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρουμανίας κ. Μάνου. Ἡ ἐπιμνημόσυνη τελετὴ ἐγένετο μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιβολὴν καὶ μεγαλειότητα, καὶ ἐν μεγίστῃ συρροῇ ἐπισήμου κόσμου καὶ τοῦ ὁμογενοῦς δημοσίου.

Ἐκ μέρους τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου προσήλθεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Αὐτοῦ Σαλιχ πασάς, ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Γαλαάτ βέης μετὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Ρεσάτ Χικμέτ βέης, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς Χαλίμ βέης πάντες ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ φέροντες τὰ παράσημά των, ἀντιπρόσωποι τῶν ὕπουργείων τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὁ φρούραρχος Πρωτεύουσας Χαλίμ πασάς, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Μπεδρὴ βέης καὶ ἄλλοι. Τὸ διπλωματικὸν σῶμα παρέστη ἐν σώματι. Τὴν Α. Θ. Π. ἐξέπροσώπησαν ὁ Μ. Πρωτοσύγγελλος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ βοηθὸς καπονκεγαγιάς κ. Σ. Κωνσταντινίδης. Ἐν μεγάλῃ στολῇ παρέστη προσέτι καὶ ὁ Μ. Λογοθέτης Ἀριστάρχης βέης.

Τῆς τελετῆς προσέστησαν οἱ τῆν Μ. Ἐκκλησίαν ἐκπροσωποῦντες Σεβ. Μητροπολίται Νικαίας καὶ Μυτιλήνης, καὶ ὁ χορηγιστικὸς Πέραν Θεοφίλ. Σταυρουπόλεως, παραστατούμενοι ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν καὶ διακόνων.

Οἱ πατριαρχικοὶ χοροὶ ἐψάλλον σιγηλῶς τὰ ἐπιμνημόσυνα. Ἐν τέλει ὁ ἅγιος Νικαίας κ. Βασίλειος, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν εὐφράδειαν, ἐξεφώνησε τὸν ἐπιμνημόσυνον, ἐξάρας τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως.

Ὁ ναὸς ἦτο πενθίμως κακοσμημένος. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπῆρχε κενωτάφιον σκεπασμένον μὲ μεταξωτὴν ὀρθμανικὴν σημαίαν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ βασιλικὸν στέμμα.

Διὰ τοῦ μνημοσύνου αὐτοῦ ἐξεδηλώθη περιφανῶς ὁ μέγας σεβασμὸς καὶ ἡ βαθυτάτη ἐκτίμησις πάντων πρὸς τὸν ἐκλιπόντα πρῶτον βασιλέα τῆς Ρουμανίας Καρόλου τὸν Α'.

Διγμάτωτοι Ρῶσοι ἐν Γερμανίᾳ.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΡΟ 100 ΕΤΩΝ

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, τὸν ὁποῖον τόσαι γενεαὶ ἐφοβοῦντο καὶ ἠξιώθη τέλος ἡ ἐποχὴ μας νὰ ἴδῃ, δὲν εἶναι νέον τι. Πρὸ ἑκατῶν ἐτῶν Ρῶσοι, Πρώσοι, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Σουηδοί, Ἰσπανοί, Αὐστριακοί, εἶχον περιπλακῆ εἰς πόλεμον ἐπίσης ἀγριον καὶ ἐπίσης πεισματώδη.

Τότε δὲν ὑπῆρχε Σερβία καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρξεν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ τοῦ πολέμου. Ἡ «καλὴ» θέλησις ὁμοῦ ὑπῆρχε καὶ τότε, καὶ ἐξευρέθη μίᾳ ἀφορμῇ: αἱ δάφναι τοῦ Ναπολέοντος.

Τὰς δάφνας αὐτάς ὄρμησαν νὰ τὰς μαθήσουν οἱ μὴ Γάλλοι, ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ ἀγὼν ἐπομένως ἦτο, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἐθνολόγοι, μεταξὺ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς φυλῆς. Σή-

Ἀνθρακοφόροι ἀγγλικαὶ ἀμαξοστοιχίαι.

Ἡ ἐπιμηλετὴ τῶν Ἀγγλων.

φῆν τοῦ νῦν μεγάλου δουκὸς Ἐρνέστου Λουδοβίκου. Οἱ στρατιῶται τῆς Ἑσσης μάχονται τώρα ἐν τῷ πρωικῷ στρατῷ κατὰ τοῦ γαμβροῦ τοῦ μονάρχου των καὶ τῆς συμμάχου του Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ὑπάρχουν ὁμοῦ καὶ μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ Τσάρου δεσμοὶ συγγενείας. Ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἦτο, ὡς ἐλέχθη, θεῖος τοῦ Κάιζερ, συγχρόνως ὁμοῦ ἦτο θεῖος τοῦ Τσάρου, διότι ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Τσάρου εἶναι ἀδελφαί, ὥστε ὁ Τσάρος καὶ ὁ Κάιζερ εἶναι ἐξάδελφοι. Ἐκτὸς αὐτοῦ, εἰς τὰς φλέβας τοῦ Τσάρου ρεῖ καὶ μία ποσότης γερμανικοῦ αἵματος, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ δυναστεία του ὀνομάζεται Ρωμανόφ, εἶναι ὁμοῦ Χόλσταϊν-Γκόττορφ.

μερον ὁ ἀγὼν διεξάγεται μεταξὺ τῆς Γερμανικῆς καὶ τῆς Σλαβικῆς.

Κατὰ τὸ 1814, ἀκριβῶς πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, σύμμαχοι συνεκέντρωσαν ἐναντίον τῆς Γαλλίας ἐν περιπῶν ἑκατομμύριον ἀνθρώπων. Μεταξὺ τῶν στρατηγῶν τῶν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐπιδραμόντων συμμαχικῶν στρατιῶν, ὡσαν καὶ τρεῖς Γάλλοι, Ἰβ Βερναδίετος, ὁ Μοναὶ καὶ ὁ Ζομενύ.

Ἐναντὶ τοῦ ἑκατομμυρίου αὐτοῦ οἱ Γάλλοι παρέταξαν 550,000 στρατοῦ.

1,500,000 μαχητῶν! Τὸ πρῶτον ἐθροισθὲν τότε ὡς κάτι θαυμάσιον, ὑπερβολικόν, ἡλικτικόν.

Μετὰ ἑκατὸν ἴδιους ἔτη ὁ πολιτικὸς πόλεμος τῶν εἰς τὴν Ἐθρῶπην, ὥστε τὸ 1,500,000 ἔγινεν 20,000,000 ἀλληλοσφαζομένων ἀνθρώπων!

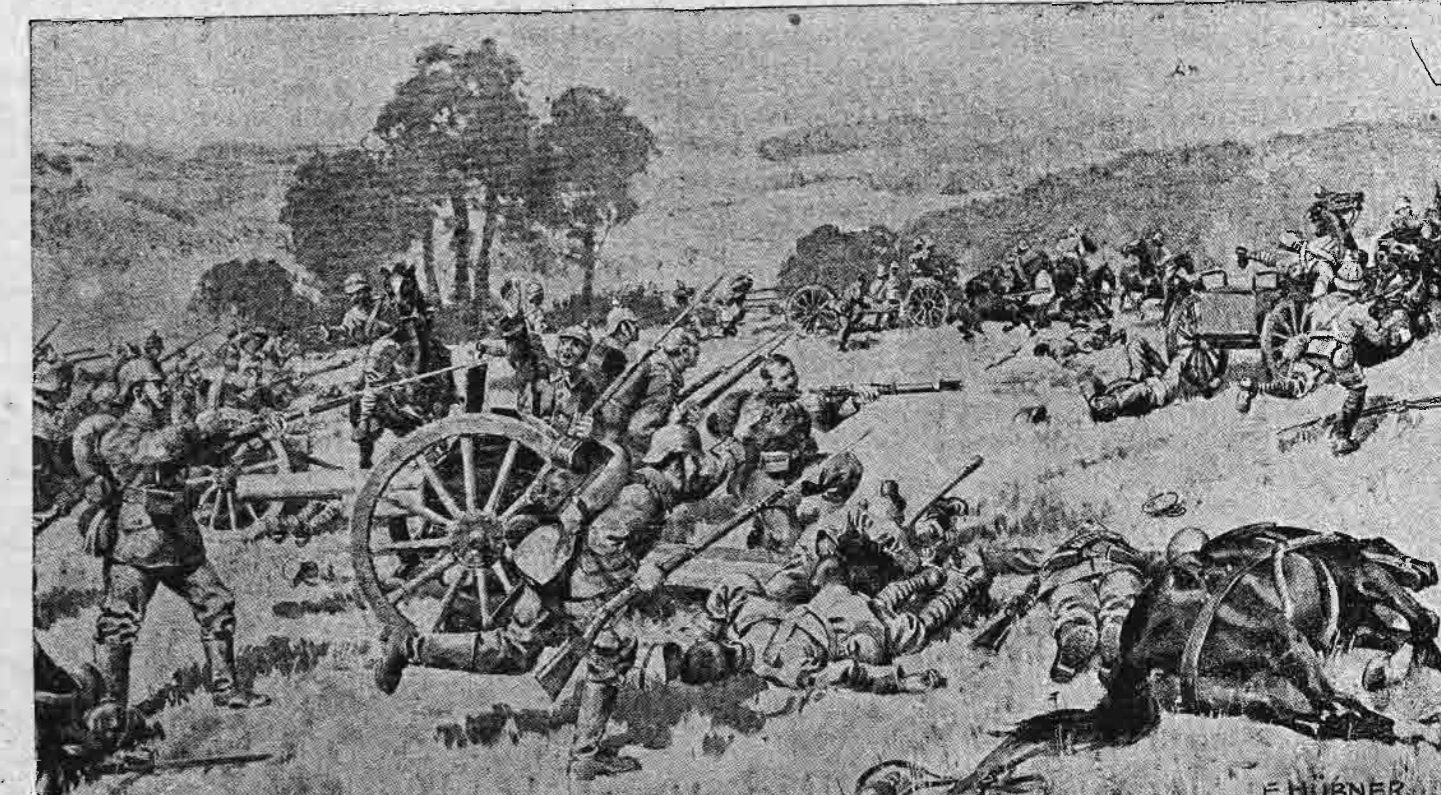
Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι μετὰ ἑκατὸν καὶ ὀλίγους οὕτως θὰ εἰκοσάπλασιασθῆναι ἔδαν ἐν τῷ μεταξὺ συναντηθῆναι ἡ ἀμαρτωλὴ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ

Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος μαίνεται ἀνά τὴν Εὐρώπην, θεωρούμενος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς συγγενείας τῶν διαφόρων βασιλικῶν οἰκῶν, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς οἰκογενειακός. Μέχρι τοῦδε ἐλέγετο, ὅτι οἱ γάμοι τῶν ἐξ αἵματος προικητῶν ἦσαν γάμοι, οἵτινες συνήπτοντο ἐκ πολιτικοῦ συμφέροντος. Πράγματι δὲ ὑπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὅποιαν διὰ τῶν γάμων ἐκερδιζόντο ὀλόκληρα βασίλεια.

Οἱ πόλεμοι ὁμοῦ τῶν τελευταίων χρόνων ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ τύχη τῶν λαῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς προσωπικὰς σχέσεις καὶ συγγενείας τῶν μοναρχῶν.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία ἔχουν σήμερον μονάρχας, οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι εἶναι ἐγγονοὶ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας. Ἡ μήτηρ τοῦ Κάιζερ, αὐτοκράτειρα Βικτωρία, σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, ἦτο ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου.

— Σύ; διατί;
 'Εξεπλάγησαν. Είναι αληθές, ότι την κόρην αυτήν δεν την υποπτεύθησαν.
 — Θέλετε να μάθετε το διατί; τούς ηρώτησεν η κόρη με αποφασιστικότητα.
 'Επειτα, δεικνύουσα τόν 'Ολιβιέ, προσέθηκεν:
 — 'Ο άνθρωπος αυτός με ήπάτησεν, έπειτα με εγκατέλειψε. Τόν καθικέτευσα να μου αποδώση την τιμήν. 'Ηρνήθη... Τόν εφόνευσα...
 'Η κόρη κατέπεσεν επί του έδαφους. 'Ανελύθη εις λυγμούς. Μία δυνατή νευρική κρίσις την κατέλαβε.

18. — Καί ο 'Ιάκωβος;

'Ο 'Ιάκωβος, βασανιζόμενος από σφοδρόν πυρετόν, περιπλανήθη επί πολύν εις τὸ δάσος. Δέν εἴξευρε ποῦ ἐπήγαυε τὸ ἐνστικτόν καὶ ὄχι τὸ λογικόν του τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Πύργον. Παραληρεῖ. 'Εχει χάσει τὸ λογικόν του, καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς αὐλῆς. Οἱ ὑπηρεταί, μόλις τὸ ἀνιελήφθησαν, εἰδοποίησαν τὴν μαρκησίαν. 'Εσπευσεν ἐκεῖνη, ἀλλ' ὁ υἱὸς τῆς δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν. 'Εξηκολούθει ἐκεῖνος νὰ παραληρῇ ἐφαντάζετο, ὅτι ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς στρατεύματος καὶ ὅτι ἔδιδε παραγγέλματα.
 Τέλος τὸν ἔφεραν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης του. 'Η μαρκησία ἐσκέφθη τότε νὰ φωνάξῃ τὸν ἱατρόν. 'Ο μαρκησίος εἶχεν ἀπολυθῆ, ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τὸν Πύργον, περιέπεσεν εἰς ἓνα παρατεταμένον ληθαργικὸν ὕπνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Κλοτίλδη δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. 'Όταν τέλος ἐξύπνησεν ὁ μαρκησίος, ἦτο ἑνδεκάτη. Κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἠρώτησε τὴν Κλοτίλδην:
 — Ποῦ εἶναι ὁ 'Ολιβιέ;
 — Λεῖπει ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας.
 — 'Ο ἀθλιος θὰ ἔφυγεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν!
 — Λωράν, τοῦ λέγει τότε ἡ μαρκησία, ἰδοῦ, ὅτι ἀνεγνώρισαν

τὴν ἀθωότητά σου καὶ εἶσαι πλέον ἐλεύθερος, ἀλλ' ὁ ἀνακριτὴς ζητεῖ νὰ συλλάβῃ τὸν 'Ολιβιέ. Μήπως εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἔνοχος;
 — Ναί, εἶναι δύο φορές ἔνοχος. Εἶναι πλαστογράφος... εἶναι καὶ... ἀλλ' ὁ μαρκησίος δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν λέξιν.
 — Δολοφόνο; ἔφωναξεν ἡ μαρκησία με κραυγὴν πόνου.
 — Καὶ ὁ 'Ιάκωβος; ἠρώτησεν ὁ μαρκησίος.
 — Δὲν ξέρω τί συνέβη· εἶχεν ἐξέλθει πολὺ πρῶτ' καὶ ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου με πυρετόν. Παραληρεῖ. Δὲν ἀναγνωρίζει κανένα.
 Μετέβησαν τότε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ 'Ιακώβου. 'Η Κλοτίλδη ἔκυψε πρὸς αὐτόν.
 — 'Ιάκωβε, τοῦ ἔλεγε, δὲν μ' ἀναγνωρίζεις; 'Ἰδοῦ ὁ πατέρας σου, σὲ βλέπει, ἠθωώθη, ἔλα εἰς τὰ λογικά σου, λυπήσου μάς.
 Καὶ στρεφομένη κατόπιν πρὸς τὸν μαρκησίον, ὁ ὁποῖος ἔμενεν ἀφωνο; καὶ ψυχρὸς, προσέθηκε:
 — Λωράν, δὲν τοῦ λέγεις τίποτε;
 Φοβερὰ μάχη συνήφθη τότε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος. 'Ο μαρκησίος ἐνεθυμεῖτο τὸ μυστικὸν τῆς μαρκησίας καὶ ἐσκέπτετο:
 — 'Ηγάπα τὸν 'Ιακώβον Μερὸδ... 'Ο Μερὸδ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ· φέρει τὸ ἴδιον μὲ ἐκεῖνον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἡ Κλοτίλδη ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ. Εἶναι λοιπὸν γνήσιος υἱὸς μου; 'Αν δὲν εἶναι, διατί νὰ ἐνδιαφέρωμαι εἰς ὅ,τι τὸν ἀφορᾷ;
 'Η μαρκησία εἶχε συνενώσει τὰς χεῖρας.
 — Λωράν, ἀμφιβάλλεις λοιπὸν ἀκόμη;
 — Ναί, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ μαρκησίος, κλίνων τὴν κεφαλὴν.
 — 'Ακουσέ με λοιπὸν· θὰ εἰπῶ πράγματα φοβερὰ, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ. 'Ο 'Ιάκωβος εἶναι πολὺ ἀρρωστος, εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Λοιπὸν, ἀν ἀμφιβάλλῃς ἀκόμη, ὅτι εἶναι παιδί σου, καθὼς εἶναι καὶ ἰδικόν μου, ὁ Θεὸς ἄς μᾶς τὸν πάρῃ, ἄς ἀποθάνῃ...
 'Ο μαρκησίος τὴν ἤκουε σκεπτικὸς. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην εἰς ὑπηρετῆς ἐμβήκεν ἔντρομος.
 — Κυρία! κύριε! ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ τραυλίζων· τί δυστυχία! τί δυστυχία!... 'Ο κύριος 'Ολιβιέ...
 — Συνελήφθη; ἠρώτησεν ὁ μαρκησίος.
 — Νεκρὸς! κύριε μαρκησίε, νεκρὸς! τὸν ἤρσαν μέσα σ' ἓνα μικρόσπιτο καὶ τὸν ἔφεραν ἔδῳ οἱ χωροφύλακες.
 'Η Κλοτίλδη ἀνελύθη εἰς λυγμούς. 'Ο μαρκησίος προσεπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του.
 — 'Ας τὸν μεταφέρουν εἰς ἓν δωμάτιον, διέταξε.

(ἀκολουθεῖ)

Κυρία. — Μόνον ἀπὸ τὸ 'Ἰνστιτούτον τῆς 'Υγιεινῆς τῆς 'Ωραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ
 ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ
 Μάϊος 18***

'Ωραία μου Νατάλια,
 > Ὡς στρατιώτης, πιστὸς εἰς τὸ καθήκόν μου καὶ εἰς τὸν λόγον μου ἀκλόνητος, τηρῶ, καθὼς βλέπεις, κατὰ γράμμα τὰς συνθήκας καὶ, μὲ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ὑπομονήν, τὴν ὁποῖαν δίδουν τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτων, περιμένω, δέκα ἡμέρας τώρα, πότε θὰ εὐδοκήσῃς διὰ νὰ Σὲ ξαναἰδῶ!...
 > Νὰ Σὲ ξαναἰδῶ!
 > Θεέ μου! ἀλλ' ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ καὶ αὐτὴ ἡ λέξις εἰς τῶν ἐρωτευμένων ἀνθρώπων τὸ λεξιλόγιον!
 > Νὰ Σὲ ξαναἰδῶ, προῦ τοιθέτῃ, ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν Σὲ βλέπω, καὶ προμηθεύεται νέαν ἓν τῷ μέλλοντι ἀφάνειαν.
 > Νὰ Σὲ ξαναἰδῶ, εἶναι ἡ ὀχρύτερα τῶν λέξεων, εἶναι τὸ κενὸν τοῦ ἀπείρου, τὸ μαῦρον πο- νούσης ψυχῆς παράπονον, εἶναι ἡ ἀβυσσὸς καὶ ἡ ἀπελπισία.
 > Ν' ἀγαπᾷς, ν' ἀγαπᾷς μὲ δύναμιν, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ 'Ερως πτήσσει καὶ ἀπορεῖ· ν' ἀγαπᾷς 'Εκείνην, ἡ ὁποία εἶναι τὸ πᾶν διὰ σὲ καὶ πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει σύγκρισις, οὐτε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μόνις· καὶ νὰ

μὴ τὴν βλέπῃς, καὶ νὰ μὴ ξέρῃς πότε θὰ τὴν ἐπα- νίδῃς καὶ ποῖαν θὰ τὴν ἐπανεύρῃς... 'Α! Νατά- λιά μου, ὦραία μου Νατάλια, εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ, τῶν Οὐρανῶν ἢ πτώσις, καὶ τι, μὲ τὸ ὁποῖον κάμμία συμφορὰ καὶ κάμμία δυστυχία δὲν παραβάλλεται, οὔτε καὶ μετρεῖται, ἀλλ' οὔτε καὶ ἰσοδυναμεῖ.
 > Σοῦ ἔγραψα δις ἓν τῷ μεταξῷ, καὶ δις ἐπὶ τούτῳ ἔζησα τὰς ἰδεώδεις καὶ ὑψίστας στιγμὰς τῆς γραπτῆς μαζῆς Σου ἐπικοινωνίας. Τί ὦραται πραγματικῶς στιγμαί, Νατάλιά μου ὦραία! Τί ὑπέροχον ἐγκρύπτουν μεγαλεῖον! τί εὐγενὲς ἐμ- πνέουν αἰσθημα!...
 > Ὅταν κάθημαι νὰ Σοῦ γράψω, νομίζω, ὅτι ἡ καρδία μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στήθος μου καὶ λαμβάνουν θέσιν ἀπέναντί μου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ Σὲ βλέπω καλλίτερον μέσα των καὶ νὰ Σοῦ ὀμιλῶ ἀπ' εὐθείας. Καὶ διερωτῶμαι, ἐάν θὰ ἠμπορέσῃς ποτὲ νὰ φύγῃς ἀπὸ μέσα των, ἐάν θὰ κατορθώσῃς ποτὲ νὰ διαρ- ρήξῃς τὰ τρυφερὰ δεσμά, μὲ τὰ ὁποῖα Σ' ἔχουν ἐξωσμένην. Καὶ ἔπειτα: διατί νὰ φύγῃς; Μήπως θὰ εὖρῃς ἄλλοῦ παράδεισον καλλίτερον; Τί χά- νεις ἐνόσφ μένεις μτζῆ μου, καὶ τί θὰ κερδίσῃς, ἐάν μ' ἀφίσῃς καὶ ἀπρημακρυνθῇς; Ποῖος θὰ Σὲ λατρεύσῃ περισσότερο ἢ τοὺλάχιστον τόνον, ὅσον ἐγώ; Ποῖος θ' ἀγαπήσῃ ἀσφιλέστερον τὸ ὄνομά Σου τὸ γλυκύτετον καὶ ποῖος καλλίτερον ἀπ' ἐμένα θὰ Σοῦ εἰπῇ, ὅτι εἶσαι ὦραία; 'Αμφιβάλλω ἐάν ὁ 'Ερως τῶν αἰσθημάτων εἶναι ἰκανοποιητικώτερος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς 'Ἰδέας. Αἱ αἰσθημαί χορταί- νουν καὶ κατόπιν ἀποκάμνουν, ἐξαντλοῦνται καὶ παραλύουσιν. 'Αλλ' ἡ 'Ἰδέα χορταίνει ποτὲ; στει- ρεῖται; περιορίζεται;
 > Ὡ Νατάλια! εἶσαι ἡ 'Ἰδέα μου, τὸ 'Απειρόν μου καὶ τὸ Μεγαλεῖν μου! Εἶσαι ὅ,τι δὲν θὰ ἦτο ὀλόκληρος ὁ κόσμος δι' ἐμέ!
 > Ποῖα — ἀλήθεια! — στιγμή ἠδονῆς ὑψίστης νὰ

Σοῦ λέγῃ τις διὰ πρώτην φοράν, ὅτι Σὲ ἀγοπᾷ καὶ νὰ Σοῦ τὸ ἀπαναλαμβάνῃ κατόπιν!... Εἶναι τὸ ἴδιον, ὡσάν νὰ Σοῦ λέγῃ:
 > — 'Αναγνωρίζω τὴν ἰσχύν Σου, καὶ ἐγγράφο- μαι εἰς τὸν κατάλογον τῶν δούλων Σου. Θέλω νὰ Σὲ δουλεύσω, Σέ, τὴν κυρίαρχον τῆς ψυχῆς μου, θέλω νὰ Σὲ λατρεύσω, Σέ, τὴν ὦραϊαν μεταξῷ τῶν ὦραϊων. Δὲν ἦ ἢν τίποτε ἐνόσφ δὲν Σ' ἀγα- πῶσα, καὶ θέλω νὰ γίνω τὸ πᾶν, δουλεύων εἰς τὸν ἔρωτά Σου, τὸν ὦραϊον ὅπως καὶ Σὺ. Δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία εὐγενεστέρα ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν θελητῶν Σου, οὐδ' ἀνεξαρτησία ἐντιμωτέρα ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ἔρωτός Σου.
 > 'Υγίαινε, Νατάλια! ὦραία μου φίλη! 'Αρά γε πόσον φαντάζεσαι, ὅτι Σὲ ἀγαπῶ; 'Αλλ' οὔτε κ' ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ Σοῦ εἰπῶ πόσον, διότι δὲν τὸ ξέρω. Ποτὲ μου ὅμως δὲν ἠγάπησα τόσον! 'Αλλὰ καὶ ποτὲ μου δὲν εἶδα κόρην τόσον ὦραϊαν, ὡς Σέ!
 > Τί εὐμορφῇ ποῦ εἶσαι, ἀλήθεια! Πόσον μ' εὐχαριστεῖ νὰ κάθημ' ἀντίκρου Σου καὶ νὰ Σὲ βλέπω!... Νὰ Σὲ βλέπω μόνον. Νὰ μὴ Σοῦ ὀμιλῶ, διὰ νὰπολαμβάνω περισσότερον ὀπερισπά- στως τὴν γοητείαν Σου, καὶ νὰ Σ' αἰσθάνωμαι χωρὶς νὰ Σὲ προσέχω.
 > Χρυσὴ μου Νατάλια! ὦραία μου φίλη! 'Εφ' ὅσον δὲν μοῦ ἀπαγορεύεις ἐπισήμως νὰ Σ' ἀγαπῶ, ἐγὼ οὐδέποτε θὰ παύσω νὰ Σοῦ τὸ λέγω. Ὅταν δὲ πάλιν μοῦ τὸ ἀπαγορεύσῃς — τίς οἶδε; — τότε... Αἱ! τότε σκεπτόμεθα πόλιν περὶ τοῦ πρακτέου
 > Ἐν τῷ μεταξῷ Σοῦ ἀπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, ὅτι Σὲ ἀγαπῶ, ὅτι εἶσαι ὦραία, ὅτι ἔχεις ὅλα τὰ χαρίσματα, ἀνεξ' ἰσότητος ὅλα, δύο μάτια εὐμορφώ- τατα, ματάκια ζηλεμμένα!...
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΠΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
 καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.
 (Μετὰφρασις)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Πολλοί νεάνιδες, διά να δεχθῶσι τὴν καθημερινὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μνηστῆρός των, ἀλλάζουν τουαλέττα. Κάμνουν κόμμωσιν διάφορον καὶ στολίζονται μὲ νέα κοσμήματα. Αὐτὸ εἶναι συνήθεια, τὴν ὁποίαν ἀπευδοκίμαζον οἱ ἀνεπτυγμένοι νέοι. Βεβαίως κατὰ τὰς πρώτας ἐπισκέψεις τοῦ μνηστῆρος καὶ τῶν γονέων του, ἡ νέα ὄφειλε νὰ τοὺς δεχθῆ διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου, πράγμα, τὸ ὁποῖον ὁμως δὲν πρέπει νὰ συμβοιῆ πάντοτε. Ὁ μνηστὴρ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του θὰ προτιμᾷ πάντοτε νὰ βλέπῃ τὴν μνηστῆν του μὲ τὴν ἀπερίττον περιβολὴν τοῦ οἴκου, φέρουσιν τὴν ἐμπροσθῆλλαν τῆς ἐργασίας καὶ φερομένην μετὰ τῆς ἰδίας ἀφελείας, μεθ' ἧς καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου τῆς αὐτοῦ θὰ φέρεται. Αἱ ἔξεσητημένοι πολυτέλειαι καὶ οἱ καλλωπισμοὶ δίδουν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι κρύπτουν σωματικὰς ἀτελείας.

Οὐχ ἤτιον ἡ μνηστευμένη, ἐν τῇ κοινῳίᾳ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ φέρῃ ἐνδυμασίας πολυτελεστέρας, καὶ δὴ εἰς τὸ θέατρον καὶ τὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὑπομνήσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι εἶναι προτιμότερον διὰ μίαν μνηστευμένην νὰ μὴ ἐμφανίζεταί πολὺ εἰς τὴν κοινῳίαν. Ἡ μνηστὴ ζῆ διὰ τὸν ἔρωτά της, διὰ τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἔρωσ δὲ καὶ ἡ εὐτυχία τὴν ἀπομονοῦσιν ἐθεληματικῶς. Ἄλλως τε, ὁ κόσμος εἶναι περιέργος, φλύαρος, κακολόγος. Μετρᾷ τὰ μειδιήματα, τὰ βλέμματα, καιροφυλακτεῖ τὰ φιλία καὶ τοὺς λόγους.

«Ἄν εἰσθῆς εὐτυχεῖς, λέγει ὁ Bourget, μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς τὸν κόσμον· δὲν ἀγαπᾷ αὐτὰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις...»

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Ὅλων τῶν χρόνων οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ καλλιτέχνη ἐξῆραν τὴν γυναικεῖαν ὠραιότητα. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τὴν λατρεύουσιν.

Ἡ ἱστορία εἶναι μεστὴ ἀπὸ παραδείγματα. Ἡ Ἑλένη, ἡ Φρύνη, ἡ Κλεοπάτρα, ἡ Ἐσθήρ, ἐθριάμβευσαν διὰ τῆς ὠραιότητος. Ἡ καλλονὴ κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ κόσμου, διοικεῖ τοὺς λαούς. Ἄν ἡ φύσις προικίσῃ μίαν γυναῖκα διὰ τοῦ ἀνεκτιμήτου αὐτοῦ δώρου, ἀρκεῖ. Ἡ ζωὴ διὰ τὴν ὠραίαν εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ, ὅλα τὰ πρόσωπα θὰ προσκλίνουν μειδιῶντα, ὅλοι θὰ εἶναι διατεθειμένοι νὰ ὑπηρετήσουν αὐτὴν.

Ἡ γυνὴ κυριαρχεῖ διὰ τῆς ὠραιότητος. Τὸ πρότερον αὐτὸ δὲν ὁμοιάζει ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δυνατὸν ν' ἀνήκουν τόσον εἰς τοὺς ἄνδρας, ὅσον καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ καλλονὴ ἀνήκει εἰς τὴν γυναῖκα.

«Ὅποια ἐγεννήθη ὠραία, ἐγεννήθη ὑπανδρευμένη», αὐτὸ ἔλεγον εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν, διὰ νὰ δείξουν πῶς ἐπιδρασὶν ἔχει ἡ ὠραιότης ἐπὶ τῆς τύχης τῆς γυναικός. Σήμερον ἡ γνώμη αὐτὴ ἐξησθένησε, διότι τὸ χρῶμα παίζει σπουδαῖον ρόλον. Ἐν τούτοις ἡ καλλονὴ ἐξακολουθεῖ νὰ διανοίγῃ τὸν δρόμον πρὸς τὴν εὐτυχίαν.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Τὰ χεῖρα ἀποτελοῦν ἐν ἐνδεικτικῶν τῆς ὠραιότητος. Χεῖρ ὠραία καὶ λευκὴ, μὲ ἀλαβαστρίνους ὄνυχας ὑπερροδίνους, εἶναι τὸ ἰδανικὸν τῆς γυναικείας ὠραιότητος.

Οἱ ποιηταὶ δὲν ἀφιέρωσαν ὀλίγας στροφὰς διὰ τὴν καλλονὴν τῶν χειρῶν, ἐν δὲ γαλλικὸν ἔσμα δημῶδες ψάλλει περίου :

«Τὰ πέντε αὐτὰ ὠραία σου δάκτυλα, τὰ λεπτὰ καὶ τόσον ἀπαλά, μοῦ ἐξέσχισαν τὰς σάρκας, ἐμβῆκαν εἰς τὸ στήθος μου καὶ μοῦ ἐκλεψαν τὴν πτωχὴ μου καρδιά»

Ἄλλὰ τὰ χεῖρα πρέπει νὰ τὰ περιποιητῆ τις πολὺ. Ὁ ἥλιος, ἡ ἐργασία, ἡ καιρικὴ μεταβολὴ τὰ προσβάλλουν.

Ἀλειψετε τὰ χεῖρα σας κάθε βράδυ, προτοῦ κοιμηθῆτε μὲ γλυκερίνην.

Ἡ σκόνη τῶν πικραμυγδάλων λευκαίνει τὰς χεῖρας. Προσπαθῆτε νὰ διατηρῆτε τοὺς ὄνυχας λείους, οὔτε πολὺ μακρούς, οὔτε πάλιν κοντὰ κομμένους. Διὰ νὰ ἐπιτύχητε τοῦτο, τρίψατε τοὺς ὄνυχας σας μὲ δέγμα βρεγμένον εἰς τὴν ἐπομένην σκευασίαν :

Poudre d'omeri 10 γραμ.
Cinnabre 30

Ἄμυα θὰ ἀναμίξετε μὲ ἀρκετὴν ποσότητα ἀμυγδαλαίου.

ΙΑΝΘΗ

ΒΡΕΦΟΣ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

«Ταχυδρόμος»! «Χρόνος»! «Πατρίδα»! «Πατρίς»!...

Ἄκουσ μιά φωνὴ καὶ μὲ μεγάλην περιέργειαν στρέφεις νὰ δῆς ἀπὸ ποῦ βγήκεν ἡ φωνή, γιὰτι σοῦ κάμνει ἐντύπωσιν. Εἶναι φωνὴ δικαπεραστικῆ, φωνὴ κάποιου μικρογίγαντος.

Μὰ δὲν βλέπεις τίποτε. Ἄκουσ ἐξακολουθητικῶς τὴν φωνὴν νὰ σοῦ σχίζῃ τὸ ἀκουστικόν σου τύμπανον, αἰσθάνεσαι κάποιον πόνον ψυχικόν, γιὰτι καταλαμβάνεις πῶς ἡ δικαπεραστικὴ αὐτῆ φωνὴ βγαίνει ἀπὸ λάρυγγα λεπτόν, ποῦ σὲ κάθε συλλαβὴν ριψοκινδυνεύει νὰ σπάσῃ τὰ φωνητικὰ ὄργανα, μὰ δὲν βλέπεις ἐκείνον, ποῦ ὅλοένα φωνάζει :

«La Turquie»! «Πατρίδα»! «Χρόνος»!

Ἀκολουθεῖς τὸν δρόμον σου. Ἐξαφνα μέσα στὸν συνωστισμόν το πλήθους σκοντάπτεις κάπου. Σκύπτεις καὶ παρατηρεῖς μπρὸς στὰ γόνατά σου, μὰ ἡ δικαπεραστικὴ ἐκείνη φωνὴ σὲ ξαφνίζει, γιὰτι βγαίνει ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο· λές κ' ἐσκόνταψες στὴν ἴδια τὴν φωνὴν αὐτὴν. Τώρα ὁμως ἐπέτυχες νὰ ἐννοήσῃς ἐκείνον, ποῦ πρὸ ὀλίγα λεπτὰ σοῦ ἔκαμε ν' ἀπορήσῃς. Καὶ ἐνῶ τὴν στιγμήν αὐτὴν θὰ ἦσο κατηγανακτημένος γιὰ ἐκείνον, ποῦ σοῦ ἔκαμε νὰ σκοντάψῃς, εὐὸ ὁμως αἰσθάνεσαι ἕνα αἶσθημα ὅπως διόλου διάφορον : θαυμασμόν καὶ λύπην καὶ ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας, καὶ τέλος ἕνα παράδοξον αἶσθημα. Εὐρίσκεισαι τώρα μπρὸς σ' ἕνα μικροσκοπικὸν ἀγοράκι ἔως ἔξ χρόνων, μ' ἕνα καρτόνι στὸ χέρι, ποῦ ἔχει μέσα ὀλίγας ἐφημερίδας καὶ τὰς διαλαλεῖ.

Τὸ κυττάζεις, ἀδιαφορῶν πλέον ἂν τὸ πλήθος σὲ σπερώγῃ καὶ σὲ ἐκτοπίζῃ ἀπὸ τὴν θέσιν σου, καὶ βλέπεις καρφωμένα ἐπάνω σου δύο μαῦρα ζωηρὰ μάτια νὰ σὲ κυττάζουν καὶ νὰ σὲ προκαλοῦν, ὄχι γιὰτι συνεκρούσθῃς μ' αὐτὸ καὶ τοῦ προὔξῃσες ἀφενκα πόνον, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ προτείνουν ν' ἀγοράσῃς μίαν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ποῦ πωλεῖ.

«La Turquie»! «Χρόνος»!

Δός μου ἕνα «Χρόνος», τοῦ λές.

Καὶ πρὶν ἀκόμη τελειώσῃς τὴν λέξιν σου, τὸ καρτόνι ἤνοιξε καὶ ἡ ζητουμένη ἐφημερίς εἶδε τὸ νυκτερινὸν φῶς, γιὰτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ τοῦ ἐφημεριδοπώλου ἀνατέλει μόνον τὰς νύκτας. Ἄν τυχόν καὶ ἀργήσῃς μερικὰ δευτερόλεπτα παραπάνω, ἀκούς νὰ σοῦ λέγῃ μὲ τὴν πειὸ μεγάλην σοβαρότητα :

«Ἐλα, κάμε γρήγορα, κύριε· δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.»

Καὶ ἐνῶ εὐὸ, ἀπορῶν, θέλεις νὰ τοῦ ρωτήσῃς καὶ ἀκόμη ἡ καὶ ν' ἀστεϊευθῆς μὲ τὸ βρέφος ἐκεῖνο — τὸν βιοπαλαιστὴν — ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφενκα ὀλίγας δεκάρας περιμένει χήρα μητέρα, ἴσως καὶ ὄρφαναι ἀδελφαί, σοῦ καρφώνει μιά δικαπεραστικὴν ματιάν, σοῦ ἀρπάζει τὸ νόμισμα, ποῦ τοῦ προσφέρεις, καὶ εἶτε σοῦ ἀποδίδει εἰς ἀντάλλαγμα ἄλλο, εἶτε ὄχι, γιὰτι τοῦ ἔδωκες τὴν δεκάραν, σοῦ καλονυκτίζει μ' ἕνα βγάσιμο τοῦ μικροσκοπικοῦ του κασκέτου, σημεῖον, ὅτι πηγαίνει καὶ ἐπὶ σχολεῖον, καὶ χάνων τὸ χέρι εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἐμπροσθῆλλας του, κωδωνίζει τὰ ὀλίγα μεταλλικὰ κεράμια, τὸ προϊόν τῆς πωλήσεώς του καὶ ἀπομακρύνεται ὡς βέλος ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μόλις δὲ προφθαίεις νὰ ἐπανίδῃς τὸ παιδί αὐτό, γιὰτι ἐπιθυμεῖς νὰ τὸ δῆς, τὴσὴν σοῦ προξενεῖ ἐντύπωσιν καὶ θαυμασμόν, νὰ στρέφῃ τὸν δρόμον τοῦ Βαλοῦκ Παζάρ, ἀντίκου στὴν Ἀγγλικὴν πρεσβεῖαν, καὶ ν' ἀκούς τὴν δικαπεραστικὴν φωνὴν του :

«Χρόνος»! «Πατρίδα»! «Πατρίς»!

Τὸ παιδάκι αὐτό, ὁ γνωστὸς τύπος στὴν περιφέρειαν ἐκείνην τοῦ Πέραν, εἶναι ἀφενκα ὁ μικρότερος βιοπαλαιστῆς τῆς ὑψηλοῦ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΞΑΝΘΟΣ

Κάμνετε πάντοτε χρῆσιν τῶν ἀρωματικωτέρων, εὐγευστοτέρων καὶ εὐθηνωτέρων ΤΕΪΩΝ

τῶν σημάτων « U. K. » (Τὰ Ἠνωμένα Βασίλεια)

καὶ «SUNNYHILL», (Σέννιηλ) Κεϋλάνης.

Εὐρίσκονται παρὰ τῇ «The Economie Co. Opérative» καὶ «Harty's Stores» ἐν Πέραν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Γενικοῖς Ἀντιπροσώποις καὶ Ἀποθηκάρχοις κυριοῖς : SILLEY & Co (Σαμπιτ βέη χάν, 18, Γαλατῆ).

Παντολέον Α. Μαυρογορδάτος.— Ἐν Λονδίῳ ἀπέθανεν ὁ διαπρεπὴς ὁμογενὴς Παντολέον Α. Μαυρογορδάτος, μέγας εὐεργέτης τῶν Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ἀδελφὸς δὲ τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Μαυρογορδάτου καὶ θεῖος τῶν ἐνταῦθα ἀξιοτίμων υἱῶν Θ. Μαυρογορδάτου. Διὰ πρὸς τὰ Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστήματα δώρεαὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἰσαζόντων ἀδελφῶν του εἶναι πασίγνωστοι. Ὁ φιλάνθρωπος ἀνήρ ἀπέθανεν ἄτεκνος εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν. Συλλυπούμεθα θερμῶς τὴν βαρυνενοῦσαν αὐτοῦ χήραν καὶ τοὺς λοιποὺς τεθλιμμένους οἰκειούς.

Δαμπερινὸς Ἀντίππας.— Ἡ μεγάλη κοινότης τοῦ Πέραν ἐθρήνησεν ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς διδασκαλῶν, τὸν Δαμπερινὸν Ἀντίππαν, γνωστὴν φυσιογνωμίαν διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν παραδειγματικὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν του στοργὴν. Ἐπὶ εἰκοσαετιῶν ἐδίδαξεν εἰς τὰς κοινοτικὰς σχολὰς τοῦ Πέραν, ἀπὸ διετίας δὲ διηύθυνεν τὴν Γ' Ἀστικὴν Σχολὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας σχολὰς, ὡς εἰς τὴν «Παλλάδα», εἰς τὴν Χαλκηδόναν, τὸ Ἰωακείμιον καὶ ἀλλαχοῦ διεκρίθη καὶ ἐξετιμήθη πάντοτε διὰ τὸν λαμπρὸν καθ' ὅλα χαρακτῆρά του. Ἡ κοινότης τοῦ Πέραν, ἐκτιμῶσα τὰ σπάνια προσόντα τοῦ μακαρίτου, ἐκήδευσεν αὐτὸν ἐπαξίως πρὸς τὴν ἀλησμόνητον μνήμην, τὴν ὁποίαν ἀφήκεν. Ἐγκαταλείπει χήραν καὶ ἀνήλικον ὄρφανόν.

Εὐτυχεῖς γάμοι.— Τὴν προπαρελθ. Κυριακὴν, 22 λήξ., οἱ ἀρρηκτοὶ τοῦ Ὑμεναίου δεσμοὶ ὑπὸ τοὺς μάλλον ἐπιφθόνους ὠκνοὺς ἤνωσαν εὐάριστον συνωρίδα, τὸν εὐέλπιν ἐπιστήμονα, διακεκριμένον τῆς πρωτεύουσας ὀδοντοίατρον κ. Μιχαὴλ Π. Χατζηγεωργίου μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης καὶ πλήρους χαρίτων δεσποσύνης Ἰφιγενείας Χ. Κοτοπούλου, προσφιλοῦς γυναικαδέλφης τῶν εὐφῆμως παρ' ἡμῖν γνωστῶν μεγαλεμπόρων κυριῶν Φ. Ἀντιοπούλου καὶ Ἐμμ. Φιλιππάκη, Ραῖνοντες διὰ τῶν εὐοσμοτέρων πετάλων τῶν ρόδων τοὺς συμπαθεῖς νεονύμφους, εὐχόμεθα αὐτοῖς τὸν βίον ρόδιον καὶ τὴν πραγμάτωσιν παντὸς ἰδεώδους των.— Β.

ΤΟ ΔΕΙΚΤΗΡ ΜΑΣ

Νεῦρα — θερμομέτρον τῆς γυναικείας ὑγείας.
Νοθεύω — τὰ πράγματα δὲν νοθεύονται, ἀλλ' ὑποδεέστερα γίνονται κατὰ τὴν ἀξίαν· ἡ συνειδήσις μόνη νοθεύεται.

Νοῦς — ὅτι μόνον οἱ μὴ κτώμενοι φοβοῦνται μήπως χάσουν.

Νυκτιά — τὸ μεταξὺ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν κατακλίνονται οἱ φρόνιμοι, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀγρυπνοῦσιν οἱ χαρτοπαῖκται, χρονικὸν διάστημα.

Σεθυμαίνα — ὑβρίζω τοὺς ἐχθρούς μου... εἰς τὴν ἀπουσίαν των.

Ξελογιάζω — ξελογιάζομαι.

Ζαχαρωτὸν τῆς ἐποχῆς.

Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν, τώρα μὲ τὴν ἔλλειψιν τῆς ζάχαρης, νὰ ὀνομάζετο κι' ὁ Μελισσόπουλος... Ζαχαρίας. Ὀλόκληρον ἕνα κεφάλι ζάχαρης θὰ ἐκάθητο τοιοντοτρόπως ἐπάνω στὰς μελιρρότους ὀμοπλάτας του. Ποῖός δὲν θὰ τὸ ζήλευε καὶ ποῖός δὲν θὰ τὸ λαχταροῦσε τὸ κεφάλι του αὐτό! Μία μόνη θὰ ἦτο ἡ κακὴ του ἀποψις : ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ μεταχειρισθῆ κανεὶς, χωρὶς νὰ τὸ... κοπανίσῃ!

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΘΩΡΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ, Ζανιχὲ χάν, 1.-Α' πάτωμα. - Ἀρ. τηλεφ. 98.

Φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ, ὅτι, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς πελατείας μου, καθώρισα δι' ἔξ ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς 20 Σεπτεμβρίου ἐξαιρετικὴν ἔξ 20% ἔκπτωσησιν εἰς τὸ κατάστημά μου. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἀποκτηθεῖσαν ἐν τῷ εἶδει τούτῳ πολυτελῆ πειρᾶν μου διὰ τὸ ἄριστον τῆς κατασκευῆς, τὸ καλὸν τῶν ποιότητων καὶ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν, θέλει ἱκανοποιηθῆ πᾶς, ὅστις θὰ εὐηρεστεῖτο νὰ τιμῆσῃ διὰ μῆς ἐπισκέψεως τὸ κατάστημά μου καὶ θέλει πεισθῆ περὶ τῆς εὐλικρινείας μου. Ἄθ. Παπαδόπουλος.

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

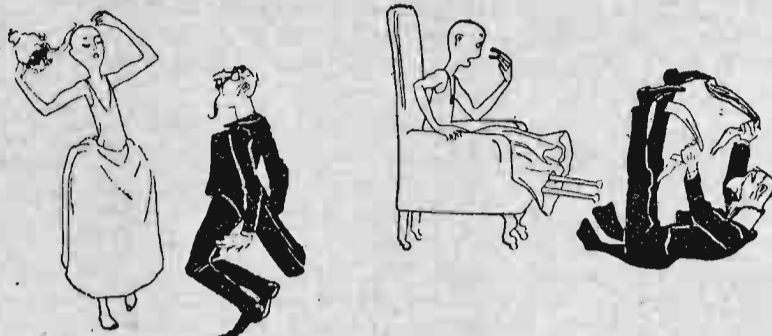
Τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης
χθὲς ἀντάμωσα σὶδὸ δρόμο
νὰ κρατῆ σακκὶ σὶδὸν ὄμο
φρουσκωμέν' ἀπὸ λεπτά.

— Πῶς! τοῦ λέγω, οὐδ' Ἔρως,
θεοπαῖδι ξακουσμένο
καὶ στὰ νέφη γεννημένο,
ἔφθασες στὰ χάλι' αὐτά;

Ποῦν' τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη
κ' ἡ σαῖτα σου ἐκείνη,
π' ἀθεράπευτες ἀφίνει
σὶτὴν καρδιά λαβωματιές;

Παρωδία τοῦ τελευταίου ἐν Πέραν συνοικισίου.

— Αἶ, μοῦ ἀπαντᾷ γελῶντας,
ἢ μοῦ κάνεις πῶς κοιμᾶσαι,
ἢ πολὺ κουτὸς θὲ νᾶσαι,
τέτοια λόγια γιὰ νὰ λές.

Θᾶμονν τώρα πεθαμένος,
ἂν ζητοῦσα μὲ τὰ τόξα
νὰ διατηρῶ τὴν δόξα
καὶ τὴν φήμη τὴν παληά.

Ἀπὸ μάλαμμα κι' ἀσῆμι
εἶν' τὰ ὄπλα μου τὰ νέα
ἢ σαῖτα μ' ἢ ἀρχαία
πέρασι δὲν ἔχει πειά.

Δ. Π. ΚΟΥΝΕΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐξακολουθοῦν οἱ τρυφεροὶ ἐμπόλεμοι νὰ
καυχῶνται πῶς καὶ πόσους ἐσοφζαν,
ἐπιξάν ἢ ἀπὸ τὰ ψηλά ἔκαψαν ἀναμεταξὺ των.
Τὰ ἐξαγγελιοῦν δὲ μὲ τόσην γαλήνην καὶ εὐχα-
ρίστησιν, ὅσην δὲν αἰσθάνεται παιδάκι, ὅταν
ἀπαγγελλῆ ἀθῶον τραγοῦδί του. Ὁρισμένως,
ἐπανέρχονται οἱ αἰῶνες τοῦ Ἡρώδου, τοῦ Διο-
κλητιανοῦ καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Καθόλου παρά-
δοξον, ἂν πράγματι εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ αἰῶ-
νες ἀντιγράφουν ἀλλήλους. Μὰ τότε, ἀλλοί-
μονόν μας!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἠκούσθη, ὅτι ἄλλο κανόνι
τῶν ἐμπολέμων, τελευταίως τελειοποιη-
θὲν καὶ φοβερώτερον τοῦ φοβεροῦ τῶν 42,
τινάξει βλήμα, τὸ ὅποιον, ὅπου πέσει, ἀνοίγει
λάκκον πέντε μέτρων. Θὰ ἦτο καλὸν νὰ τελειο-
ποιηθῆ ἀκόμη περισσότερο τὸ κανόνι αὐτό,
ὅς που νὰ φθάσῃ νὰ ἀνοίγῃ λάκκον, εἰς τὸν
ὅποιον νὰ χωρέσουν μὲ μιὰ ὄλοι οἱ ἐμπόλεμοι.
Ἔτσι μόνον θὰ γλυτώσουν τὰ νεῦρα μας ἀπὸ
τοῦ νὰ διαβάζωμεν καθημερινῶς τὰς τραγικό-
τητας τῶν πολεμικῶν των κινήσεων.

ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ
Προέδρου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν περὶ
ἐπεμβάσεώς του διὰ τὴν καταπαυσιν τῶν ἐχθρο-
πραξιῶν. Τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται πολὺ
δύσκολον, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ στρατόπεδα τῶν ἀλλη-
λοτρωγομένων ἐξαγγέλλεται, ὅτι μόλις τώρα

ἀρχίζει ὁ πόλεμος καὶ, ὅτι ἐτοιμάζονται νὰ
ἐχειμωνιάσουν σ' αὐτόν. Φαντάζομαι τί ὠραίες
βεγγέραις θὰ περάσουν σ' τὸ χιονισμένον
ὕλαιθρον, πρῶτα ἀπὸ ὄλα ἀπὸ κρῦο καὶ παγω-
νιά. Κατὰ τοῦτο θὰ ἔχουν κάποιαν σχέσιν μὲ
τοὺς εἰς τὰς πόλεις, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἐφέτος τὰ
ξύλα καὶ τὰ κάρβουνα, διὰ τὴν ἀκρίβειάν τους,
θὰ τὰ γνωρίζουν μόνον ὡς ἀναφερόμενα εἰς
τὴν ἱστορίαν.

Τὰ ὑποβρύχια εἶναι ὁ τρόμος τῶν θαλασ-
σίων δυνάμεων τῶν ἐμπολέμων. Βρυ-
τοῦν, λέγει, καὶ τὰ κάμουν θάλασσα. Περὶ τοῦ-
του ἐρωτηθεὶς κάποιος μακρόχειρ εἰδικὸς τσορ-
μπατζῆς, ὠμολόγησεν, ὅτι τὸ βούτημα πάντοτε
ἀφίνει συνεπείας καὶ μάλιστα, ὅταν συμβαίῃ
εἰς κανέν πολυθέλητρον παγκάρι. Καὶ ἔχομεν
πόσους τοιοῦτους μακροβούτηδες, οἱ ὅποιοι

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ
ΠΟΛΙΣ ΤΑΧΤΑ-ΚΑΛΕ

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Ἄν ἐξαφνα σᾶς ἔλθῃ καμμία ἰδέα,
ἂν ἐνθυμηθῆτε, ὅτι κάτι ἐλησμονήσατε...

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΚΑΙΡΟΝ

Σπεύσατε εἰς τὸν πλησιέστατον

δημόσιον τηλεφωνικὸν σταθμὸν
καὶ τὰ πάντα διορθῶνται.

ἢμποροῦν νὰ ἐντροπιάσουν καὶ τὰ τολμηρὰ
ἀκόμη ὑποβρύχια σ' τὸ βούτημα!

Ἄν τόσα καὶ τόσα πράγματα ὠραία καὶ
ὠφέλιμα δὲν μᾶς ἦλθαν ἐφέτος ἀπὸ
τὴν Εὐρώπην, δὲν μᾶς ἔλλειψαν ὅμως ἢ μόδες
τῶν καπέλων καὶ τῶν φορεμάτων τῶν κυριῶν
μας. Αἱ βιτρίναι τῶν εἰδικῶν καταστημάτων τοῦ
Πέραν τὰς ἔχουν ἀραδιάσει καὶ αἱ κυρίαί μας
ἔξω ἀπ' αὐτὰς γλυκοσαλιάζουν νὰ τῆς καμα-
ρώνουν. Ὁ ταλαίπωρος ἐθνομάρτυς σύζυγος
ἐτοιμάζεται καὶ πάλιν, πληρῶν τὸν λογαρια-
σμὸν τῆς κυρίας του, νὰ πληρώσῃ καὶ τῆς
αἰωνίως ἀπλήρωταις ἀμαρτίαις του. Ἄχ! πάτερ
Ἄδὸμ, τί ἤθελες νὰ γνωρίσης τὴν κυρά
Εὐά σου;

Τῆς ἐποχῆς.
Τὸ δουλικὸ ἐρωτᾷ τὸν ἐρωτευμένο
μ' αὐτὸ μακάρι τῆς γειτονιάς:
— Δημήτρη, νάχουμε καλὸ ρώτημα, πότε
θὰ ἔχῃς ζαχαρι;
— Ἄμα θὰ πάρω κοντά μου ἐσένα, Μαρι-
γούλα μου!...

Τὴν ζαχαρι σ' τὴν ἀκρίβεια ἀκολουθεῖ τὸ
λάδι. Ἄντιο λοιπὸν ὀρεκτικαὶ σαλάται
καὶ προκλητικὸι γελαντιζῆ δολμάδες. Τώρα
νερόβραστα καὶ ἅγιος ὁ Θεός, σὰν νὰ διατρέ-
χωμεν Μεγάλην Ἑβδομάδα. Καὶ ὅμως ἔχομεν
διαρκῶς τοιαύτην, ἀφοῦ μὲ τὰς σημερινὰς
ἱστορίας τῆς ζωῆς, τί ἄλλο παρὰ εὐρισκόμεθα
εἰς ἀτελεύτητον μεγάλην καὶ φοβεράν ἐβδο-
μάδα τῶν παθῶν;

ΠΑΝΕ ΡΩΤΑΣ

ΑΙΓΝΟΝ ΕΓΧΩΡΙΟΝ ΟΙΝΟΝ

δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε

ἀπὸ τὴν Ἀποθήκην

« Ο Α Π Ο Λ Λ Ω Ν »

ΠΑΝΑΓ. ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΔ. Δ. ΣΑΡΡΗ

ἐν Ταταούλοις, Τεσμε Μεϊδάν.

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε

ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΠΡΟΜΟΝΕΤΕΡΑ

ἐξ ὀχου καλαισθησίας

δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία

ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

STAÏN
EN ΓΑΛΑΤΑ
Πέραν καὶ Πόλει.